

Paraules

Número 5

Any II

desembre-febrer del 2001-2

publicació gratuïta

Edita

Edicions Cristianes Bíbliques
(associació no lucrativa inscrita en
la Direcció Gral. de Dret i
d'Entitats Jurídiques, Dept. Justícia,
Generalitat de Catalunya, Secció 1ª,
nº 16.762).

Domicili

Sant Ramon, 7

08440 Cardedeu

Apartat 104

08450 Llinars del Vallès

Apartat 10.053

08080 Barcelona

Telèfon: 938.418.792

correu-electrònic:

amm.ecb@teleline.es

Editorial

Aquest és el segon Nadal que aquest butlletí arriba a les vostres llars. El vam començar a editar ara fa un any, per aquestes dates. Moltes coses han succeït al llarg d'aquest any 2001, el primer del nou mil·lenni. Però, segurament, el que tenim més present són els tristos esdeveniments que han capgirat el món els últims mesos.

Els informatius, i també la premsa, ens han dedicat un ampli espai en la seva informació diària a la desgràcia de New York i les seves conseqüències, un fet esdevingut a l'altre costat de l'Atlàntic, però que està tenint repercussions arreu del món, i també a casa nostra. Encara que el centre d'atenció s'ha desplaçat, en el moment que escrivim aquestes línies, dels Estats Units d'Amèrica a l'Afganistan i Israel, llocs on la mort és un fet de cada dia des de fa ja massa temps. La permanent situació de violència i inseguretat han fet que la mort violenta sigui, en aquests països, un esdeveniment quotidià.

Moltes persones d'occident han descobert sobtadament que les coses que eren per elles segures, no ho són tan, cosa que uns altres que estan patint accions terroristes des de fa temps ja havien descobert; però tot això també ha posat en evidència el poc valor que sovint es dona a la vida humana, especialment a la dels altres.

La maldat que hi ha al món té arrels profundes als nostres propis cors, i no tot és degut a causes socials, econòmiques i polítiques. Jesús va descriure d'una manera perfecta l'estat del nostre cor, quan digué que "de dins del cor dels homes provenen els pensaments dolents, adulteris, fornicacions, homicidis, robatoris, cobejances, maldats, engany, lascívia, enveja, blasfèmia, orgull, neciesa. Tots aquests mals provenen de dins i contaminen l'home" (Evangeli de Sant Marc, capítol 7, versicles 21 a 23),

Per això va venir Jesús a aquest món, per morir en el nostre lloc a la Creu per aconseguir-nos la pau amb Déu: "Justificats, doncs, per la fe, tenim pau amb Déu per mitjà del nostre Senyor Jesu-Crist" (Pau als Romans, capítol 5, versicle 1); i per fer la pau entre nosaltres mateixos: "Perquè ell és la nostra pau, el qui de dos pobles n'ha fet un de sol, i el qui ha enderrocat el mur de separació que hi havia enmig, abolint en la seva carn l'enemistat... a fi de crear en ell mateix de tots dos un sol nou home, fent així la pau, i a fi de reconciliar-los tots dos amb Déu en un sol cos per mitjà de la creu, matant en ella l'enemistat. I vingué i us anuncià la pau als de lluny i als de prop. Perquè per mitjà d'ell, tots dos tenim accés en un sol Esperit al Pare" (Pau als Efesis, capítol 2, versicles 14 a 18).

És el nostre sincer desig de bé, que aquestes dates serveixin per fer-nos parar atenció al missatge de pau que Jesús va venir a anunciar i a aconseguir.

Amb els millors desitjos,

Antoni Mendoza i Miralles

Deu raons per creure... en l'existència de Déu

1 La fe, un fet inevitable

Tots creiem en alguna cosa. Ningú pot enfrontar les pressions i els problemes de la vida sense tenir fe en alguna cosa que finalment és impossible de comprovar. Els ateus no poden provar que Déu no existeix. Els panteistes no poden provar que tot és Déu. Els pragmàtics no poden provar que tot el que tindrà valor per a ells en el futur és allò que ara funciona. Ni els agnòstics poden provar que és impossible saber si això és o no així. La fe és inevitable, encara que prenguem la decisió de creure únicament en nosaltres mateixos. Allò que cal decidir és quina és l'evidència que considerem adient, com la interpretarem i a qui o en qui estem disposats a creure (Lc 16:16).

2 Les limitacions de la ciència

El mètode científic es limita a un procés definit que es pot mesurar i repetir. Per definició no es pot aplicar als fets transcendents de l'origen de l'univers, el significat de les coses o la moralitat. Per aconseguir aquest tipus de respostes, la ciència depèn dels valors i les creences personals d'aquells que l'apliquen. Per això, la ciència es pot fer servir per al bé o per al mal. Es pot fer servir per fer vacunes o verí. Es pot fer servir per netejar el medi ambient o per contaminar-lo. Es pot fer servir per argumentar a favor o en contra de Déu. La ciència, en ella mateixa, no ofereix guia moral ni valors per regular les nostres vides. Tot el que la ciència pot fer es presentar com funciona la llei natural, sense dir res en relació als seus orígens.

3 Els problemes de l'evolució

Algunes persones assumeixen que l'explicació evolutiva de la vida fa innecessari a Déu. Però, aquest punt de vista no té en compte certs problemes. Encara que acceptéssim que un dia els científics arribaran a trobar suficients «anelles perdudes» com per confirmar que la vida va aparèixer i es va desenvolupar gradualment al llarg de períodes de temps, les lleis de la probabilitat encara demanarien la necessitat d'un Creador. Com a resultat d'això, molts científics que creuen en l'evolució també creuen que tot l'univers amb tota la seva immensitat i complexitat no va «succeir senzillament». Molts es troben obligats a reconèixer la possibilitat o encara la probabilitat de l'existència d'un dissenyador intel·ligent que va proveir els ingredients de la vida i va posar en moviment les lleis per mitjà de les quals es va desenvolupar.

4 Els hàbits del cor

L'home s'ha descrit com un ésser religiós incurable. En moments de problemes o fets sobtats, per pregar o per maleir, fa servir reiteradament les referències a la Deïtat. Aquells que consideren aquest tipus de pensament com únicament mals hàbits o vicis socials, es queden amb preguntes impossibles de respondre. Negar l'existència de Déu no elimina el misteri de la vida. Tractar d'excloure a Déu de la manera de parlar no elimina el desig constant d'alguna cosa més d'allò que aquesta vida pot oferir (Ecl 3:11). Hi ha alguna cosa en la veritat, la bellesa i l'amor que provoquen dolor en el nostre cor. Fins i tot quan manifestem la nostra ira contra un Déu que permet la injustícia i el dolor, partim d'una consciència moral per argumentar que la vida no és com hauria de ser (Rm 2:14-15). Encara que no vulguem, ens sentim atrets cap a alguna cosa que és més gran i no una que és menor que nosaltres.

5 Els antecedents del Gènesi

En una primera lectura, les paraules introductòries de la Bíblia semblen que assumeixen l'existència de Déu. Però, el Gènesi es va escriure en un moment històric concret. Moisès va escriure «En el principi Déu creà els cels i la terra», després de la sortida d'Israel d'Egipte. Va escriure després d'uns fets miraculosos dels quals van ser testimonis milions de jueus i egipcis. Des de la sortida d'Egipte fins la vinguda del Messies, el Déu de la Bíblia fonamenta la seva causa en fets esdevinguts en moments i llocs autèntics. Qualsevol que dubti d'aquestes afirmacions pot visitar els llocs i pobles autèntics per verificar l'evidència per ell mateix.

6 La nació d'Israel

Israel s'utilitza sovint com un argument en contra de Déu. Molts troben difícil creure en un Déu que seria parcial cap a un «poble escollit». Altres troben encara més difícil creure en un Déu que no protegís al seu «poble escollit» de les cambres de gas i dels forns d'Auschwitz i Dachau. Però, el futur d'Israel va ser predit des del principi de la història de l'Antic Testament. Moisès va

predir, i també altres profetes, no només que Israel posseiria la terra, sinó que també patiria moltíssim i que seria escampat per tota la terra, que més tard es penediria i finalment seria restablert als últims temps (Dt 28-34; Is 2:1-5; Ez 37-38).

7 Les afirmacions de Crist

Molts que dubten de l'existència de Déu es tranquil·litzen a ells mateixos pensant «si Déu volgués que creguéssim en Ell se'ns apareixeria». Segons la Bíblia, això ha estat exactament el que Déu ha fet. El profeta Isaïes, el segle VII a.C., va dir que Déu donaria un senyal al seu poble: una verge infantaria un nen que seria anomenat «Déu amb nosaltres» (Is 7:14; Mt 1:23). Isaïes va dir que aquest Fill seria anomenat «Meravellós, Conseller, Déu Poderós, Pare etern, Príncep de Pau» (Is 9:6). El profeta també va dir que aquell nen moriria pel pecat del seu

poble abans que la seva vida fos perllongada i honorada per Déu (Is 53). Segons el Nou Testament, Jesús va dir que era aquest Messies. Sota la supervisió d'un governador romà anomenat Ponci Pilat, va ser crucificat perquè deia que era el rei d'Israel i perquè s'havia presentat a ell mateix com igual a Déu (Jn 5:18).

8 L'evidència dels miracles

El informes dels primers seguidors de Jesús coincideixen en que va fer més que assegurar que era el Messies esperat. Aquests testimonis van dir que es va guanyar la confiança d'ells quan va guarir paralítics, va caminar sobre les aigües i després va morir una mort dolorosa i immensurable, abans d'aixecar-se d'entre els morts (1Co 15:1-8). L'afirmació més convincent és que molts testimonis van veure Jesús i van parlar amb Ell, després de trobar-se la seva tomba buida i de veure'l ascendir visiblement als núvols. Aquests testimonis no tenien res a guanyar fent aquestes afirmacions. No tenien esperances d'obtenir poder o riqueses materials. Molts van esdevenir màrtirs, afirmant fins a la fi que l'esperat Messies d'Israel havia viscut entre ells, que havia esdevingut sacrifici pel pecat, i que s'havia aixecat d'entre els morts per assegurar-los que els podia portar a Déu.

9 Els detalls de la natura

Alguns que creuen en Déu no es prenen seriosament la seva existència. Raonen que un Déu suficientment gran com per crear l'univers, seria massa gran per preocupar-se de nosaltres. Però, Jesús va confirmar allò que el disseny i els detalls del món natural suggereixen. Va mostrar que Déu és suficientment gran com per preocupar-se pels detalls més petits de les nostres vides. Va parlar d'un Déu que coneix cadascuna de les nostres accions, però també les nostres motivacions i els pensaments del nostre cor. Jesús ensenyà que Déu coneix fins i tot quants cabells tenim al cap, allò que ens preocupa i fins el fet que un ocell caigui a terra (Psl 139; Mt 6).

10 La veu de l'experiència

La Bíblia diu que Déu dissenya les circumstàncies de la nostra vida de manera que ens portin a cercar-lo. Per aquells que el cerquen, les Escriptures també diuen que Ell és suficientment a prop com perquè el puguem trobar. Segons l'apòstol Pau, en Déu vivim, ens movem i som (Fts 17:26-28). Però, la Bíblia diu també molt clarament que ens hem d'apropar a Déu segons les Seves condicions i no les nostres. Ell promet que el trobaran, no tots, sinó aquells que reconeixen la seva pròpia necessitat i es troben disposats a confiar en Ell i no en ells mateixos.

OFERIMENT PER ALS LECTORS DE **Paraules**

NOVETAT

○ *La Salvació i els dubtes d'algunes persones*, un llibret que vol aclarir interrogants sobre la Salvació a la llum de la Bíblia.

○ *Un Nou Testament*, la segona part de la Santa Bíblia.

○ *Preguntes Fonamentals*, un llibret de vol donar resposta a les preguntes bàsiques sobre Déu i la nostra relació amb ell.

○ *Jesucrist*, una introducció a l'estudi de la seva persona, obra i promeses.

○ *Evangelí segons Joan*, la biografia que l'apòstol Sant Joan va escriure sobre Jesu-Crist.

○ Participar en un estudi bíblic sobre la Vida de Jesu-Crist, a l'Evangelí segons Joan.

○ Informació sobre

Nom:

Adreça:

Població: C.P.:

Telèfon:

L'arribada d'uns mags d'orient

Quan sentim parlar dels “Mags d'orient”, ens ve al cap la llegenda dels “Tres reis mags d'orient”. La veritat és que la Bíblia no parla d'uns reis, parla de uns “mags”, que eren l'equivalent als nostres astrònoms actuals. Tampoc diu que fosin tres, ni que es diguessin Melcior, Gaspar i Baltasar. El text Bíblic ens parla d'un científic, mags de l'època, als quals Déu va fer saber el naixement del rei dels jueus, Jesús, a qui van reconèixer com a Déu fet carn i el van venir a adorar des de llunyanes terres. Tot seguit transcrivim el que diu l'Escriptura d'aquells homes, com ho va deixar enregistrat l'evangelista Mateu.

“I quan Jesús hagué nascut a Betlem de Judea, en els dies del rei Herodes, heus aquí, van arribar a Jerusalem uns mags d'orient, que deien: On és el que ha nascut Rei dels jueus? Perquè hem vist el seu estel en el llevant i hem vingut a adorar-lo.

I quan el rei Herodes ho va sentir, es trasbalsà, i tot Jerusalem amb ell. I va reunir tots els principals sacerdots i els escribes del poble i es féu informar per ells d'on havia de néixer el Crist. I li van dir: A Betlem de Judea, perquè així ha estat escrit pel profeta: I tu, Betlem, terra de Judà, no ets pas la més petita entre les principals de Judà, perquè de tu sortirà un Dirigent que pasturarà el meu poble Israel.

Llavors Herodes va cridar els mags en secret i s'informà per ells exactament del temps de l'aparició de l'es-

tel. I els envià a Betlem i digué: Aneu i assabenteu-vos acuradament sobre el nen i quan l'haureu trobat, feu-m'ho saber a fi que jo també vagi a adorar-lo.

I després d'escoltar el rei, se'n van anar. I heus aquí, l'estel que havien vist en el llevant els anava davant fins que anà a posar-se sobre el lloc on era el nen. I en veure l'estel, es van alegrar amb una molt gran alegria. I van entrar a la casa, van veure el nen amb Maria la seva mare, es prostraren i el van adorar. Obriren els seus tresors i li van oferir dons: or, olíban i mirra. I havent estat avisats en un somni que no tornessin a Herodes, van tornar a la seva terra per un altre camí” (*Evangelii segons Mateu, capítol 2, versicles 1 a 12*).

Visiteu-nos o escriviu a:

*Casa pastoral
(Església Cristiana Bíblica)
Sant Ramon, 7
08440 Cardedeu*

